

Arrest

nr. 177 579 van 10 november 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 28 juli 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 juni 2016 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan de verzoeker op 6 juli 2016 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 maart 2010 dient de verzoeker, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 12 oktober 2011 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.2. Op 4 april 2011 treedt de verzoeker in het huwelijk met W.B., die de Belgische nationaliteit heeft.

1.3. Op 6 juli 2011 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenoot van een Belg. Op 23 december 2011 wordt hij in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.4. Op 30 juni 2015 zijn de verzoeker en W.B. uit de echt gescheiden.

1.5. Op 18 december 2015 treedt de verzoeker te Umuahia (Nigeria) in het huwelijk met C.S.N., die de Nigeriaanse nationaliteit heeft.

1.6. Met een eerste schrijven van 21 maart 2016 wordt de verzoeker uitgenodigd om in het kader van het onderzoek van zijn dossier over de eventuele intrekking van zijn verblijfsrecht en overeenkomstig artikel 42^{quater}, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet ten laatste 30 dagen na de betekening van dat schrijven alle documenten die nuttig kunnen zijn voor zijn dossier over te maken aan het gemeentebestuur van zijn woonplaats. Met een tweede schrijven van 21 maart 2016 wordt de verzoeker gevraagd, indien hij van mening is dat hij voldoet aan één van de uitzonderingssituaties bedoeld in artikel 42^{quater}, § 4, van de Vreemdelingenwet, daar binnen de 30 dagen na de betekening van dat schrijven alle bewijzen van voor te brengen die hij nuttig acht voor zijn dossier. De verzoeker neemt hiervan kennis op 13 april 2016.

De verzoeker legt de volgende documenten voor: een uittreksel uit het vreemdelingenregister, een uittreksel uit het strafregister, een attest van inburgering, getuigschrift Kom-Pas Gent vzw, certificaat van de opleiding leertraject Nederlands tweede taal richtgraad 1, deelcertificaat van de module leertraject Nederlands tweede taal breakthrough A & B, deelcertificaat van de module leertraject Nederlands tweede taal threshold 1A & B, verklaring lidmaatschap ziekenfonds, een arbeidsovereenkomst, loonbrieven van januari 2015 tot en met maart 2016 en een Nigeriaans paspoort.

Op 8 juni 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker op 6 juli 2016 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 42^{quater} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

(…)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na een aanvraag van 06.07.2011 in functie van zijn echtgenote zijnde B. W. F. H. (...). Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Immers, overeenkomstig de gegevens van het rijksregister woont betrokkene niet meer samen met zijn echtgenote sinds 17.02.2014.

Overeenkomstig artikel 42^{quater}, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig artikel 42^{quater}, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 een rechtmatig einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 13.04.2016 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Daarop legde betrokkene volgende documenten voor:

- Paspoort van betrokkene.

- Uittreksel uit het vreemdelingenregister d.d. 15.04.2016. Hierin wordt gesteld dat betrokkene alleenstaande is, wat we ook reeds uit het dossier hebben geconcludeerd. De gezinssituatie van betrokkene is dus niet van die aard dat het een terugkeer naar het land van oorsprong in de weg zou kunnen staan, immers, de relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon is voorbij. Verder blijkt uit het administratief dossier ook dat betrokkene op 18.12.2015 getrouwd is in Nigeria met mevrouw

C. S. N. (...) ook van Nigeriaanse nationaliteit. Dit is een bijkomende factor die aantoont dat betrokkene in zijn land van oorsprong (Nigeria) een leven kan opbouwen met zijn nieuw gezin.

- Uittreksel uit het strafregister d.d. 15.04.2016. Het niet hebben van veroordelingen toont niet aan dat betrokkene geïntegreerd is. Immers, aangezien niet enkel in ons land het plegen van misdrijven strafbaar is, kunnen we stellen dat het niet hebben van veroordelingen niets zegt over het feit of iemand al dan niet geïntegreerd is in onze maatschappij.

- Attest van inburgering d.d. 27.11.2012; Getuigschrift Kom-Pas Gent vzw dat betrokkene de cursus Maatschappelijke Oriëntatie heeft gevolgd in de periode 17.01.2012-29.03.2012. Gezien het volgen van een inburgeringsprogramma een verplichting was voor betrokkene, tonen deze documenten niet aan dat betrokkene in het verleden grote inspanningen heeft geleverd om zich te integreren in onze maatschappij, of dat hij heden reeds geïntegreerd is in ons land.

- Verschillende documenten met betrekking tot opleidingen Nederlandse taal van in de periode 2010-2012. Gezien het kennen van de officiële landstaal van de regio waar betrokkene woont een voorwaarde is om vlot te kunnen functioneren in het dagelijkse leven, tonen deze documenten niet aan dat betrokkene in het verleden grote inspanningen heeft geleverd om zich te integreren in onze maatschappij, of dat hij heden reeds geïntegreerd is in ons land.

- Verklaring d.d. 14.04.2016 van Bond Moyson dat betrokkene ingeschreven is als titularis bij hen van 07.07.2011-31.12.2016. Het hebben van een ziektekostenverzekering is een vereiste en kan niet aanvaard worden als een bewijs van integratie. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt nergens dat hij gezondheidsproblemen zou hebben die een terugkeer naar het land van oorsprong in de weg zouden kunnen staan.

- Arbeidsovereenkomst voor arbeiders op naam van betrokkene, onbepaalde duur, d.d. 21.12.2012. Verder ook loonfiches voor de periode januari 2015 - maart 2016. Deze documenten tonen aan dat betrokkene werkwilgig is. Echter, het hebben van een job/inkomen is geen afdoende bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien laat de leeftijd en de gezondheid van betrokkene toe dat hij ook in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld.

Gelet op al het voorgaande kan worden geconcludeerd dat het bepaalde in artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 van toepassing is op betrokkene:

Wanneer we de duur van het verblijf in België van betrokkene beoordelen, kunnen we stellen dat dit relatief kort is in vergelijking met de duur van het verblijf in zijn land van oorsprong. Vervolgens kunnen we ook ervan uitgaan dat betrokkene nog voldoende banden heeft met zijn land van origine om aldaar zijn leven verder uit te bouwen. Immers, hij is recent nog afgereisd naar Nigeria en daar op 18.12.2015 getrouwd met een Nigeriaanse. We kunnen dus stellen dat er nog voldoende banden zijn met het land van origine.

Verder kunnen blijkt uit de aangehaalde en besproken documenten dat: de leeftijd van betrokkene, gezondheidstoestand, gezins-en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, niet van die aard zijn dat het verdere verblijf van betrokkene in het Rijk erdoor gerechtvaardigd wordt.

Verder moet worden vastgesteld dat betrokkene niet onder de uitzonderingsgronden valt overeenkomstig artikel 42 quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Het huwelijk werd afgesloten op 04.04.2011, de aanvraag die daadwerkelijk tot verblijfsrecht heeft geleid dateert van 06.07.2011. Betrokkene en referentiepersoon gingen volgens het rijksregister op hetzelfde adres wonen op 28.04.2011. Toen betrokkene dus op 17.02.2014 op een ander adres ging wonen zonder de referentiepersoon, was er helemaal geen sprake van ten minste 3 jaar effectieve gezamenlijke vestiging. Van kinderen (van een EU-burger) is nergens sprake, noch van een 'schrijnende situatie', vandaar dat evenmin de andere uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42 quater, §4, 2°, 3° of 4° sprake is.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken. De F-kaart van betrokkene dient gesupprimeerd te worden.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet.

Het middel is als volgt onderbouwd:

*“Artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet luidt:
(...)”*

De bestreden beslissing vermeldt in de aanhef uitdrukkelijk dat zij werd genomen in uitvoering van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet.

Binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf kan in de gevallen bepaald in artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet het verblijfsrecht van familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, worden beëindigd.

Het recht van toegang tot het grondgebied van een lidstaat van de Europese Unie van een onderdaan van een derde land die gehuwd is met een EU-burger, wordt louter aan de familiebetrekking ontleend.

*Derhalve is de afgifte van een verblijfsvergunning aan een onderdaan van een derde land die gehuwd is met een onderdaan van een EU-lidstaat niet te beschouwen als een rechtscheppende handeling, maar als een handeling waarbij de lidstaat de individuele positie van de echtgenoot, onderdaan van het derde land, tan opzichte van de bepalingen van het gemeenschapsrecht vaststelt.
(HvJ., 14 april 2006, C-157103, Europese Commissie tegen Koninkrijk Spanje, m. 28)*

Artikel 10 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt dat het verblijfsrecht van de betrokken familieleden van de burger van de Unie wordt vastgesteld door de afgifte van een verblijfskaart.

Verzoeker ontleende derhalve zijn recht op verblijf als familielid van een Belg, meerbepaald als echtgenoot van Mevrouw W. B. (...), aan het huwelijk dat hij met haar sloot op 4 april 2011 en niet aan de verblijfskaart type F welke hem op latere datum werd uitgereikt en waarvan de aanvraag volgens de gemachtigde van de Staatssecretaris zou zijn gebeurd op 6 juli 2011.

De periode van 5 jaar waarin de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker wegens de ontbinding van het huwelijk en / of de afwezigheid van verdere gezamenlijke vestiging diende te worden genomen, dient dan ook in toepassing van het gemeenschapsrecht van de Europese Unie te worden berekend vanaf de datum van het huwelijk, zijnde 4 april 2011.

De bestreden beslissing, genomen op 8 juni 2016, valt derhalve buiten de wettelijke termijn van 5 jaar en is aldus laattijdig.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.”

3.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

*“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:
- artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet.*

Verzoekende partij houdt een schending van voormelde bepaling voor, doordat de periode van vijf jaar, waarin de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden moet worden genomen, dient te worden berekend vanaf de datum van het huwelijk, m.n. 04.04.2011 en niet

vanaf de datum van afgifte van een verblijfskaart. De bestreden beslissing zou derhalve genomen zijn buiten de wettelijke termijn van 5 jaar.

Verweerder laat gelden dat de beschouwingen van verzoekende partij falen in rechte en in feite.

De in casu bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt:

“(…)”

Verweerder laat gelden dat artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat binnen de vijf jaar na de erkenning van het recht op verblijf een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht, indien het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, ontbonden wordt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 23.12.2011 in het bezit werd gesteld van een F-kaart, zodat hoe dan ook moet vastgesteld worden dat de in casu bestreden beslissing genomen werd binnen de vijf jaar na de erkenning van het recht op verblijf.

Verzoekende partij is werkelijk niet ernstig daar waar zij poogt aannemelijk te maken dat haar recht op verblijf erkend werd vanaf de datum van het huwelijk tussen verzoekende partij en mevr. B. (...), gelet op het declaratoir karakter van die handeling.

Het declaratoir karakter vs. het constitutief karakter van de afgifte van een verblijfskaart, houdt geen verband met de datum van erkenning van een verblijfsrecht, maar wel met de datum van het ontstaan van dit verblijfsrecht.

Verweerder merkt op dat het loutere gegeven dat de beslissing houdende afgifte van een F-kaart een declaratoire werking heeft, geen afbreuk vermag te doen aan de uitdrukkelijke inhoud van art. 42quater Vreemdelingenwet, dat het heeft over de erkenning (door de gemachtigde van de Staatssecretaris) van het recht op verblijf (en niet over het ontstaan van dat recht).

De interpretatie die verzoekende partij geeft aan art. 42quater, § 1 Vreemdelingenwet is contra legem, daar waar haar invulling niet kan worden verzoend met de uitdrukkelijke bewoordingen van dit wetsartikel.

Volledigheidshalve voegt verweerder nog toe dat het declaratoir karakter van het verblijfsrecht ook niet betekent dat het recht op verblijf reeds zou zijn ontstaan vanaf het huwelijk met mevr. B. (...). De wetgever heeft immers niet enkel de familieband als voorwaarde gesteld voor de toekenning van het verblijfsrecht, maar ook andere voorwaarden (bestaansmiddelen...). Verzoekende partij houdt haar eigen wensen voor werkelijkheid daar waar zij meent dat het loutere gegeven dat zij een huwelijk is aangegaan met mevr. B. (...) haar recht op verblijf heeft gegeven.

In zoverre de verzoekende partij verwijst naar artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG, merkt verweerder op dat verzoekende partij zich niet op ontvankelijke wijze kan beroepen op de directe werking van de richtlijn 2004/38/EG, gelet op het feit dat voormelde richtlijn werd geïntegreerd in de Vreemdelingenwet.

Zie in die zin:

“Waar verzoekster de schending aanvoert van de Richtlijn 2004/38 volstaat het te stellen dat deze richtlijn is omgezet in het nationaal recht (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001). Verzoekster toont niet aan welk artikel van de Richtlijn niet of foutief zou zijn omgezet in het nationaal recht, zodat zij zich niet meer op de directe werking van de bepalingen van deze richtlijnen kan beroepen.” (R.v.V. nr. 23.332 van 20.02.2009)

De verzoekende partij toont niet aan dat dit artikel van de richtlijn niet of foutief zou zijn omgezet naar nationaal recht, zodat zij zich niet meer op de directe werking van dit artikel kan beroepen.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.1.3. Artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

(...)”

Te dezen laat de verzoeker gelden dat hij zijn recht op verblijf als familielid van een Belg ontleende aan het huwelijk dat hij met zijn ex-echtgenote afsloot op 4 april 2011 *“en niet aan de verblijfskaart type F welke hem op latere datum werd uitgereikt en waarvan de aanvraag volgens de gemachtigde van de Staatssecretaris zou zijn gebeurd op 6 juli 2011”*. Hij meent dan ook dat de periode van vijf jaar waarin zijn verblijfsrecht kan worden beëindigd wegens de ontbinding van zijn huwelijk dient te worden berekend vanaf de datum van zijn huwelijk, met name 4 april 2011, zodat de thans bestreden beslissing, genomen op 8 juni 2016, buiten de wettelijke voorziene termijn van vijf jaar en dus laattijdig werd genomen.

Uit het bepaalde in artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet blijkt dat het ogenblik dat het recht op verblijf erkend wordt het aanvangspunt is van de termijn van vijf jaar waarbinnen een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie in de zin van deze bepaling. Uit het gebruik van de bewoordingen *“erkenning van hun recht op verblijf”* in deze bepaling volgt dat het verblijfsrecht van familieleden van een Belg, net zoals die van een EU-onderdaan (*cf.* RvS 17 november 2011, nr. 216.325), een declaratief karakter heeft. De afgifte van een verblijfstitel, *in casu* een F-kaart, kan dan ook niet worden beschouwd als een handeling die rechten doet ontstaan, maar enkel als een handeling die er in dit geval toe strekt het verblijfsrecht van het familielid van de Belg vast te stellen. Het aan de familieleden van de Belgen toegekende recht van verblijf is evenwel niet onvoorwaardelijk, zodat zij het bewijs dienen te leveren dat ze voldoen aan de dienaangaande door de relevante bepalingen van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden.

De in artikel 42^{quater}, § 1, van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van vijf jaar waarbinnen een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die in het Rijk verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie begint aldus te lopen vanaf het ogenblik dat de aanvrager zich als een familielid van een burger van de Unie heeft kenbaar gemaakt, met name vanaf het indienen van de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (*cf.* RvS 26 oktober 2011, nr. 216.010 en RvS 17 november 2011, nr. 216.325) en niet, zoals de verzoeker verkeerdelijk voorhoudt, vanaf het ontstaan van de familieband met de Belg.

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoeker op 6 juli 2011 een aanvraag heeft ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als echtgenoot van een Belg. Aangezien de bestreden beslissing waarbij een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van de verzoeker dateert van 8 juni 2016, is de wettelijk voorziene termijn van vijf jaar, in tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, niet verstreken.

Een schending van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

*“Artikel 42quater van de Vreemdelingenwet luidt:
(...)”*

Uit de inzake de formele motiveringsplicht aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing met is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (RvSt. 22 mei 1991, nr. 37043)

Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn.

Inzake de materiële motiveringplicht dient te worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cf. RvSt., 7 december 2001, nr. 101.624)

Inzake het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden opgemerkt:

“Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden gebracht.” (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (cf. RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Eerste onderdeel van het middel:

Bij schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoeker ter kennis gebracht dd. 13 april 2016 werd hij verzocht om binnen de 30 dagen aan het gemeentebestuur van zijn woonplaats alle nuttige documenten over te maken ter beoordeling van zijn dossier in het kader van artikel 42quater, §1, alinea 3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker legde ondermeer een attest van inburgering voor alsook een getuigschrift van het volgen van de cursus maatschappelijke integratie.

In de bestreden beslissing worden deze elementen door de gemachtigde van de Staatssecretaris als volgt beoordeeld:

"Attest van inburgering d.d. 27.11.2012; Getuigschrift Kom-Pas Gent vzw dat betrokkene de cursus Maatschappelijke Oriëntatie heeft gevolgd in de periode 17.01.2012-29.03.2012. Gezien het volgen van

een inburgeringsprogramma een verplichting was voor betrokkene tonen deze documenten met aan dat betrokkene in het verleden grote inspanningen heeft geleverd om zich te integreren in onze maatschappij, of dat hij heden reeds geïntegreerd is in ons land."

Volgens de gemachtigde van de Staatssecretaris kan uit deze documenten niet afgeleid worden dat verzoeker geïntegreerd zou zijn of dat hij hiertoe grote inspanningen heeft geleverd, om reden dat het volgen van het inburgeringsprogramma een verplichting was.

Het wordt echter niet ontkend dat verzoeker dit programma daadwerkelijk heeft gevolgd, zoals overigens blijkt uit de voorgelegde attesten.

Het is onredelijk om louter op basis van het verplichte karakter van het inburgeringsprogramma te besluiten dat het volgen van deze cursussen irrelevant zou zijn en met van aard om het verder verblijf van verzoeker in het Rijk te rechtvaardigen, terwijl niet wordt betwist dat de cursussen daadwerkelijk werden gevolgd.

De bestreden beslissing schendt de materiële motiveringsplicht en dient te worden vernietigd.

Tweede onderdeel van het middel:

Bij Schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoeker ter kennis gebracht dd. 13 april 2016 werd hij verzocht om binnen de 30 dagen aan het gemeentebestuur van zijn woonplaats alle nuttige documenten over te maken ter beoordeling van zijn dossier in het kader van artikel 42quater, §1, alinea 3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker legde ondermeer verschillende documenten voor m.b.t. opleidingen Nederlands.

In de bestreden beslissing worden deze elementen door de gemachtigde van de Staatssecretaris als volgt beoordeeld:

"Verschillende documenten met betrekking tot opleidingen Nederlandse taal van in de periode 2010-2012. Gezien het kennen van de officiële landstaal van de regio waar betrokkene woont een voorwaarde is om vlot te kunnen functioneren in het dagelijkse leven, tonen deze documenten niet aan dat betrokkene in het verleden grote inspanningen heeft geleverd om zich te integreren in onze maatschappij, of dat hij heden reeds geïntegreerd is in ons land."

Volgens de gemachtigde van de Staatssecretaris zouden deze documenten niet aantonen dat verzoeker geïntegreerd is of dat hij hiertoe grote inspanningen heeft geleverd, om reden dat het kennen van de officiële landstaal van de regio een voorwaarde is om vlot te kunnen functioneren in het dagelijkse leven.

Deze redenering is manifest onredelijk.

De gemachtigde van de Staatssecretaris betwist kennelijk niet dat verzoeker de beweerde opleidingen Nederlands heeft gevolgd, noch de door hem behaalde resultaten.

Zelfs het nut van taalopleidingen wordt erkend, met name het vlot kunnen functioneren in het dagelijkse leven in België.

Het is derhalve onbegrijpelijk en intern tegenstrijdig om tegelijkertijd te besluiten dat hieruit geen bewijs van integratie of inspanning daartoe zou kunnen worden afgeleid.

De bestreden beslissing schendt de materiële motiveringsplicht en dient te worden vernietigd.

Derde onderdeel van het middel:

Bij schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoeker ter kennis gebracht dd. 13 april 2016 werd hij verzocht om binnen de 30 dagen aan het gemeentebestuur van zijn woonplaats alle nuttige documenten over te maken ter beoordeling van zijn dossier in het kader van artikel 42quater, §1, alinea 3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker legde ondermeer verschillende documenten voor m.b.t. opleidingen Nederlands.

In de bestreden beslissing worden deze elementen door de gemachtigde van de Staatssecretaris als volgt beoordeeld:

“Arbeidsovereenkomst voor arbeiders op naam van betrokkene, onbepaalde duur, dd. 21.12.2012. Verder ook loonfiches voor de periode januari 2015 - maart 2016. Deze documenten tonen aan dat betrokkene werkwilbig is. Echter, het hebben van een job/inkomen is geen afdoende bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien laat de leeftijd en de gezondheid van betrokkene toe dat hij ook in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld.”

De door verzoeker voorgelegde bewijzen van werk, welke op zich niet worden betwist, vormen volgens de gemachtigde van de Staatssecretaris geen afdoende bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie, omdat dit een voorwaarde zou zijn om een min of meer menswaardig bestaan te leiden.

Artikel 42quater van de Vreemdelingenwet vereist echter nergens dat een 'uitzonderlijke mate van integratie' zou worden aangetoond.

Volgens de tekst van artikel 42quater Vreemdelingenwet dient rekening te worden gehouden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Het komt verzoeker dan ook voor dat nu hij wel degelijk zijn economische integratie afdoende bewijst, de gemachtigde van de Staatssecretaris krampachtig alsnog tracht argumenten te vinden om zijn legaal verblijf te kunnen beëindigen en daarvoor een toevlucht neemt tot het zelf gecreëerd criterium van de 'uitzonderlijke mate van integratie' waarvoor echter geen enkele wettelijke basis bestaat.

De bestreden beslissing schendt artikel 42quater van de Vreemdelingenwet alsook de materiële motiveringsplicht en dient te worden vernietigd.”

3.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 42quater van de Vreemdelingenwet;*
- de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet;*
- artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- de materiële motiveringsplicht;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel.*

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

"(...)"

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie heeft besloten tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie alle door de verzoekende partij overlegde documenten heeft onderzocht, doch geoordeeld dat de integratie van verzoekende partij niet van die aard is dat het een beëindiging van haar verblijfsrecht in de weg staat.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid en beleidsvrijheid bij het beoordelen of elementen die werden aangevoerd in het kader van dit onderzoek, omstandigheden uitmaken die een verlenging van haar verblijfsrecht verantwoorden. Verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris hierbij kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld.

In een eerste onderdeel houdt verzoekende partij voor dat het onredelijk is om op basis van het verplichte karakter van het inburgeringsprogramma te besluiten dat het volgen van deze cursussen irrelevant zijn en niet van aard om het verder verblijf van verzoekende partij te rechtvaardigen, terwijl niet wordt betwist dat de cursussen daadwerkelijk werden gevolgd.

Verweerder laat gelden dat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie om te oordelen dat noch het attest van inburgering dd. 27.11.2012, noch het getuigschrift Kom-Pas Gent vzw aantoont dat verzoekende partij in het verleden grote inspanningen heeft geleverd om zich te integreren in onze maatschappij of dat zij op heden reeds geïntegreerd is in onze maatschappij, nu het volgen van een inburgeringsprogramma een verplichting was voor verzoekende partij.

Het loutere feit dat verzoekende partij een andere mening is toegedaan, doet uiteraard geen afbreuk aan de bestreden beslissing.

In een tweede onderdeel houdt verzoekende partij voor dat zij verschillende documenten heeft overlegd met betrekking tot opleidingen Nederlands en dat het onbegrijpelijk en tegenstrijdig is om tegelijkertijd te besluiten dat hieruit geen bewijs van integratie of inspanning kan worden afgeleid.

Verweerder laat gelden dat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie om te oordelen dat de verschillende documenten met betrekking tot opleidingen Nederlandse taal niet aantonen dat verzoekende partij in het verleden grote inspanningen heeft geleverd om zich te integreren in onze maatschappij dan wel dat zij op heden reeds geïntegreerd is, nu het kennen van de officiële landstaal van de regio waar verzoekende partij woont een voorwaarde is om vlot te kunnen functioneren in het dagelijkse leven.

Verweerder herhaalt dat het loutere feit dat verzoekende partij een andere mening is toegedaan, uiteraard geen afbreuk doet aan de bestreden beslissing.

In een derde onderdeel houdt verzoekende partij voor dat artikel 42quater van de Vreemdelingenwet nergens vereist dat een "uitzonderlijke mate van integratie" zou worden aangetoond.

Verweerder merkt op dat de "uitzonderlijke mate van integratie" betrekking heeft op de feitelijke interpretatie van de integratie van verzoekende partij door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

Verzoekende partij neemt dan ook de bewoordingen van de bestreden beslissing uit zijn context door te stellen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie krampachtig alsnog tracht argumenten te vinden om zijn legaal verblijf te kunnen beëindigen en daarvoor een toevlucht neemt tot het zelf gecreëerd criterium van de "uitzonderlijke mate van integratie".

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft aangegeven dat in het kader van de intrekking van het verblijf, er rekening dient gehouden te worden met 'de duur van verblijf in het Rijk, de leeftijd, gezin – en economische situatie, sociale / culturele integratie in België en de mate waarin redelijkerwijze kan worden aangenomen dat er nog bestaande banden zijn met het land van herkomst'.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft bij de vermelding van "uitzonderlijke mate van integratie" willen duiden dat, het hebben van een job/inkomen een voorwaarde is om min of meer een menswaardig bestaan te leiden en derhalve niet kan worden beschouwd als een afdoende bewijs van integratie. Dienaangaande dient nog te worden opgemerkt dat de leeftijd en de gezondheid van verzoekende partij toelaat dat ook zij in haar land van herkomst kan worden tewerkgesteld.

Deze vermelding wordt bovendien geplaatst tegenover de overige vaststellingen als is de sociale en culturele integratie van verzoekende partij in het Rijk niet van die aard dat het verdere verblijf van verzoekende partij in het Rijk erdoor gerechtvaardigd wordt.

Volgende elementen tonen op zich niet aan dat verzoekende partij is geïntegreerd in die mate dat een intrekking van verblijf onredelijk zou zijn:

- het niet hebben van veroordelingen*
- het volgen van een cursus Maatschappelijke Oriëntatie*
- het leren van de Nederlandse taal*

Verweerder wijst er bovendien op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel onderzoekt of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

Verzoekende partij kan bijgevolg redelijkerwijs niet worden gevolgd daar waar zij een herbeoordeling van de concrete situatie door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorhoudt.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

3.2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet en artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van de verzoeker omdat zijn situatie totaal is gewijzigd, waarbij wordt toegelicht dat hij sinds 17 februari 2014 niet meer met zijn echtgenote, in functie van wie hij zijn verblijfsrecht als familielid van een Unieburger bekwam, samenwoont. Tevens wordt in de beslissing overwogen dat de verzoeker werd uitgenodigd om zijn individuele situatie toe te lichten en wordt aan de hand van de door de verzoeker naar aanleiding van die uitnodiging voorgelegde stukken genoegzaam gemotiveerd waarom zijn "leeftijd (...), gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, niet van die aard zijn dat het verdere verblijf van betrokkene in het Rijk erdoor gerechtvaardigd wordt". Voorts wordt overwogen dat de verzoeker niet onder de uitzonderingsgronden van artikel 42^{quater}, § 4, van de Vreemdelingenwet valt, nu zijn huwelijk werd afgesloten op 4 april 2011, zijn aanvraag die tot het verblijfsrecht heeft geleid dateert van 6 juli 2011 en hij sinds 28

april 2011 met de referentiepersoon samenwoont, zodat er op 17 februari 2014, toen hij op een ander adres ging wonen zonder de referentiepersoon, helemaal geen sprake was van ten minste drie jaar effectieve gezamenlijke vestiging, en nu van kinderen nergens sprake is, noch van een schrijnende situatie. Ook de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten verwijst naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat het “*legaal verblijf in België is verstreken*”. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.3.2. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet, dat op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen het volgende bepaalde:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

(...)

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°

het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

Bij het beoordelen van de in artikel 42^{quater}, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet aangehaalde elementen beschikt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris over een discretionaire bevoegdheid. Het komt immers aan de gemachtigde toe de feiten die hem worden voorgelegd door middel van de stukken die zich in het administratief dossier bevinden te beoordelen en te beslissen of de verzoeker onder de toepassing van artikel 42^{quater}, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet vermag te vallen.

Vooreerst wordt er op gewezen dat uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de wettelijke bepalingen en voorwaarden vervat in artikel 42^{quater}, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet door de gemachtigde wel degelijk onderzocht, gewogen en beoordeeld werden.

In een eerste onderdeel van het tweede middel werpt de verzoeker op dat hij in het kader van de beoordeling in het licht van artikel 42^{quater}, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet een attest van inburgering en een getuigschrift van het volgen van een cursus maatschappelijke integratie heeft voorgelegd en dat het onredelijk is van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris om louter op basis van het gegeven dat het volgen van deze cursussen verplicht is te besluiten dat het volgen ervan irrelevant zou zijn en niet van aard om zijn verder verblijf in het Rijk te rechtvaardigen.

De verzoeker betwist evenwel niet dat het volgen van een inburgeringsprogramma voor hem verplicht was. Hij toont dan ook niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens heeft geoordeeld dat *"deze documenten niet aan(tonen) dat betrokkene in het verleden grote inspanningen heeft geleverd om zich te integreren in onze maatschappij, of dat hij heden reeds geïntegreerd is in ons land"*. Door louter te herhalen dat hij de cursussen daadwerkelijk heeft gevolgd en er op te wijzen dat het onredelijk is om louter op basis van het gegeven dat het volgen van deze cursussen verplicht is te besluiten dat het volgen ervan irrelevant zou zijn en niet van aard om zijn verder verblijf in het Rijk te rechtvaardigen, doet de verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van de door hem voorgelegde stukken, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven of de onredelijkheid ervan aan te tonen.

In een tweede onderdeel van het tweede middel laat de verzoeker gelden dat hij in het kader van de beoordeling in het licht van artikel 42^{quater}, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet verschillende documenten met betrekking tot de door hem gevolgde opleidingen Nederlands heeft voorgelegd en dat het onbegrijpelijk is en intern tegenstrijdig om tegelijkertijd te besluiten dat hieruit geen bewijs van integratie of inspanning zou kunnen worden afgeleid, nu niet wordt betwist dat hij deze opleidingen heeft gevolgd en ook het nut ervan wordt erkend.

De verzoeker betwist evenwel niet dat het kennen van de officiële landstaal van de regio waar hij woont een voorwaarde is om vlot te kunnen functioneren in het dagelijkse leven, zodat niet wordt ingezien waarom het onredelijk zou zijn dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in de bestreden beslissing oordeelt dat de door de verzoeker voorgelegde documenten met betrekking tot het volgen van opleidingen Nederlandse taal *"niet aan(tonen) dat betrokkene in het verleden grote inspanningen heeft geleverd om zich te integreren in onze maatschappij, of dat hij heden reeds geïntegreerd is in ons land"* en dat zijn *"leeftijd (...), gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, niet van die aard zijn dat het verdere verblijf van betrokkene in het Rijk erdoor gerechtvaardigd wordt"*.

In een derde onderdeel van het tweede middel laat de verzoeker gelden dat hij bewijzen van werk heeft voorgelegd, doch dat deze door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet worden aanvaard omdat zij geen afdoende bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie vormen nu dit een voorwaarde zou zijn om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. De verzoeker meent dat hij

wel degelijk zijn economische integratie afdoende bewijst, doch dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris alsnog krampachtig argumenten tracht te vinden om zijn legaal verblijf te kunnen beëindigen en daarvoor een beroep doet op het zelfgecreëerde criterium van de *“uitzonderlijke mate van integratie”* waarvoor geen wettelijke basis bestaat. Artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet vereist nergens dat er een *“uitzonderlijke mate van integratie”* zou worden aangetoond.

Uit artikel 42^{quater}, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet blijkt dat de (gemachtigde van de) minister, c.q. de staatssecretaris, bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening moet houden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Er wordt nogmaals op gewezen dat de gemachtigde hierbij over een discretionaire bevoegdheid beschikt.

Te dezen blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris rekening heeft gehouden met de door de verzoeker voorgelegde bewijzen van werk, doch heeft geoordeeld dat de voorgelegde arbeidsovereenkomst en loonfiches weliswaar aantonen dat de verzoeker werkwilbig is, doch dat *“het hebben van een job/inkomen (...) geen afdoende bewijs (is) van een uitzonderlijke mate van integratie gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden”* en dat bovendien *“de leeftijd en de gezondheid van betrokkene toe(laten) dat hij ook in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld”*. In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, voegt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris door aldus te oordelen geen voorwaarde toe aan het bepaalde in artikel 42^{quater}, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet, dat louter stelt dat bij de beëindiging van het verblijfsrecht rekening moet worden gehouden met onder meer de economische situatie en de sociale integratie van de betrokkene, doch geeft hij aan deze bepaling binnen de discretionaire bevoegdheid waarover hij beschikt een bepaalde invulling, die de Raad *in casu* niet kennelijk onredelijk acht. Bovendien betwist de verzoeker de overweging dat zijn leeftijd en gezondheid toelaten dat hij ook in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld niet, zodat alleen al om deze reden kon worden geoordeeld dat zijn *“economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk (...) niet van die aard zijn dat het verdere verblijf van betrokkene in het Rijk erdoor gerechtvaardigd wordt”*.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een schending van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet aangetoond.

3.2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.2.3.4. Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN